

11
10

Rubr. XVIII Nro. 32. C.

Gymnasial - Bibliothek

zu Cöthen.

6

De studio litterarum Græcarum
instituendo

Præcepta ad Discipulos,

Examini 1788, 10. Mart. hōra 9. ant. habendo

præmissa

a C. F. R. Vetterlein, Rēctore.

Cothenis impressit Schœndorf.

De studio hinc hinc Germanis
Johannes
Theses de

De studio hinc hinc Germanis
Johannes
Theses de

Litterarum Græcarum nomine hic nunc intelligimus omnem librorum Græcorum copiam, qui quidem ad nosra pervenerunt tempora. Latissime autem patent: cum ob multitudinem librorum (recenset enim Fabricius plus trecentis, quorum haud pauci satis ampli sunt) tum ob artium omnis generis rerumque in illis præstantiam, qualis in alia lingua exstat nulla. Græca igitur linguarum omnium princeps est, hominibusque eruditis utilissima, colenda & discenda ob ipsas scriptorum suorum virtutes. Sed de laudibus Græcorum alias; nunc ad ipsa accedamus præcepta.

1. Primum igitur Græcitatæ initium cense-

A 2

mus

mus præceptoris alicuius auxilio faciendum, qui saltem pronuntiare litteras & legere doceat; prima Grammatices elementa tradat, in exemplisque ostendat. Statim enim, post agnitionem litterarum libellus aliquis legendus & Germanice vertendus est. Sed quoniam non præceptoribus, sed discipulis, imprimis nostris scribimus præcepta, hæc nunc jam omittimus. De pronuntiatione tamen litterarum, optamus, ut iuvenes statim ad antiquam enuntiandi rationem ducantur, ab Erasmo restitutam: cum ob multas alias causas, tum quod illa altera a doctioribus iam magis magisque contemnitur.

II. Sed cum jam propriis viribus niti, præceptorisque ope formas vocum discernere & Lexico uti poterit, tum proprio etiam Marte Græca colere iuvenem oportet: sicque se componat, in animumque inducat, ut, nisi litterarum Græcarum scientia aliquantum aucta fuerit, sentiat se perdidisse diem. Discipuli enim est discere, ingeniumque suum excolere, quod fieri alia re melius non potest, quam Græcis legendis.

III. Sed cum his nostris qualibuscumque præceptis instituimus eum, qui omnem librorum Græcorum varietatem, si quando opus erit facile legere & pro viribus ad usus suos convertere possit: ratione quadam & ordine progrediamur. Dicemus igitur *primum* de subsidiis rebusve talibus, quibus via ad auctores legendos muniatur, *deinde* de legendis auctoribus, & *quinam* sint legendi, & *quomodo?* Subsidiarum autem duplex genus est: nam sive ad sermonis peritiam sive ad rerum earum scientiam spectant, quas scriptores legens non debet ignorare. Illa vocare licet *verbalia*, hæc *realia*.

III. *Subsidia* igitur *verbalia*, sive linguæ Græcæ *formam* & *materiam* docebunt Grammatica & Lexicon; sed ita utroque utendum est, ut lectionem auctorum, de quibus deinde dicemus, adiuvent, comitentur & semper ad manus sint, utque vel singulæ evolvantur res, ut in utroque, vel particula quotidie aliqua legatur, ut in Grammatica. Cum autem ingens sit Grammaticarum multitudo, indicare volumus

certam aliquam, qua tirones utantur; atqui in reliquis quoque huius institutionis partibus certos semper libros indicabimus tironibus. Nam hi cum ipsi deligere nondum possunt, ineptum est, multitudinem librorum in quovis genere iis propinare, ut vidimus, qui ad antiquitates Græcas discendas illis & alios & vastum illum Grævii thesaurum commendaret. Probatur igitur nobis Grammatica Halensis, in scholis plurimis recepta: nam brevis est & lucida. Sed primam tantum partem, s. etymologicam laudamus: syntaxin habet nec plenam nec utilem. Primum igitur, quoniam paradigmata iam a præceptore edoctus est, ea, quæ de contractione & mutatione litterarum (p. 10—14.) traduntur, diligenter perlegat discipulus; hæc enim in omnibus, imprimis in verbis, magno erunt usui; hisque probe cognitis in Lexico verborum themata reperire poterit. Deinde in legendis primis auctoribus semper ad manus sit illud de verbis defectivis caput, ut ubicumque tale aliquod verbum occurrat, in grammatica sua evolvat, quodnam sit tempus, a quo
 [nam

nam etymo deductum. Quibus fideliter factis iam difficiliora sciet omnia; in his vero rudis, nunquam egregios in Græcis habebit profectus. Cum deinde ad primum ionicæ dialecti scriptorem ventum est, paradigma secundum dialecticas formas pertractandum sæpiusque consulendum est: & non multum temporis laborisque opus erit ad omnes differentias dialectorum cognoscendas. Sed post hæc tirocinia ad pleniorum uberioremque Græcitatæ scientiam adspiranti opus est Grammatica meliori & ea, quæ copiosius solidiusque de ratione & ordine vocum construendarum præcipiat. Atqui talem nos quidem laudamus Marchicam maiorem, quæ Leonhardi Frischii & Elsneri Berolinensium debetur studiis. Hanc igitur commendamus cum ob rerum exemplorumque copiam, tum imprimis ob idiomatum, quibus hæc lingua abundat, expositionem; habet enim præcipua cognituque utiliora de particulis, idiotismis, ellipsis, quibus de rebus singulares commendari ab aliis solent libri, iique non contemnendi, sed qui ita scripti sunt, ut adolescentes nimis defatiget eorum lectio, omnemque inge-

nii quasi succum bibat. Quamobrem optamus, ut ex Germanis nostris aliquis, utriusque linguae peritus, libros de quibus loquimur Devarii, Vigerii, Hogevenii in meliorem ordinem redigere, superflua, quae multa sunt, recidere, omnia, quae bona praecepta & exempla inveniat, Germanica interpretatione illustrare, sicque opere mirifice utili studia humanitatis velit adiuvere. Patria cum lingua uti volumus. Nam si talia grammaticorum praecepta iam per se satis sicca & difficilia, lingua Latina tradita sibi vident, nimis ab iis deterreri solent iuvenum animi. — Unum aliquod restat grammatices studioso dandum consilium. Compendia illa scribendi, in antiquis editionibus obvia, statim in ipso initio discenda sunt; res non adeo multo laboris, quae tamen, (nam olim omnino necessaria est) maius crearet tedium, cum ad graviora ventum est; quin, ut videbimus infra, vel incipienti poterit esse perutilis.

v. In Lexico autem Graecitatis studiosis commendando iam esse possumus breviores. Nam qui, ut diximus, prima linguae elementa a magi-

magistro quodam edoctus, mutandarum litterarum rationem in grammatica sua didicerit, huic usus lexicī, etiam maioris erit facillimus; præceptis autem grammaticis destitutus verba nulla in origines suas resolvere, nullumque lexicon unquam facile poterit adhibere. Erit autem ex duobus eligendum alterum; aut Scapulae aut Hederici Lexicon: quorum posterius prioris est breviarium, paullulum auctum, multis vitiis inquinatum. Scapula igitur, qui diligenter annotavit, ut pro varia ratione structuræ varias habeat vocabulum quodque significationes (quod cum sit maximi momenti, Hedericus alique omiserunt) easque singulas bonis illustrat exemplis, interpretatione etiam Latina adiecta, is igitur merito adolescenti Græcarum litterarum amanti debet esse in usu.

VI. Veniamus ad *subsidiā realia*: quarum quatuor constituimus genera. Unum est memoria rerum a Græcis gestarum, altera Geographia, antiqua, tertium Antiquitates cetera, quartum historia auctorum ipsorum, librorumque ab iis scriptorum. Nam horum, quos le-

A 5

gere

gere volueris, auctorum nosse & vitam & mores, editionumque utilium habere notitiam, imprimis opus est: vel quod ipsi Antiqui ad se invicem respicere, alius de alio loqui solet, idque saepe obscurius. Adolescens igitur Græcorum studiosus habeat librum, quem de quovis subinde auctore possit consulere. Utatur igitur Harlesii introductione in historiam linguæ Græcæ. Recensum dat omnium scriptorum, quorum opera aut fragmenta ad nostram pervenerunt ætatem, qui sunt numero CCCLXV, præter ecclesiasticos; agit de singulorum ætate, vita, scriptis, horum editionibus, indole librorum & pretio, variisque subsidiis, additque postremo, ubi plura de singulis possint peti. Compilavit quidem Harlesius Fabricium aliosque, sed non male. — Geographiam antiquam haurire potest aut ex Plinio, aut ex antiquitatum compendio, mox indicando: pleniorum autem ex Græcis ipsis, deinceps nobis laudandis, cum primis ex Herodoto, sibi comparabit, adhibitis tabulis geographicis, quarum ex numero nos tironum studiis aptas putamus Danvillanam & Homannianam Græciæ, Hasianam Asiæ minoris &c.

&c. — Antiquitatum autem, scientiam, is, quem instituimus, paret sibi ex Bosii earum descriptione: quam ex auctoribus ipsis, modo animimum advértat, augere potest. Ita libellum putamus suffecturum. Rerum tamen antiquarum studiosiorum, quique accuratiorem, quas legunt, rerum omnium in animo sibi volunt informare notionem, horum studiis præclare potest inservire Potteri Archæologia a Rambachio versa Germanice & aucta.

VII. Historiarum vero Græcarum nullum me posse video nominare librum, studio Classico inservientem & manualementem. Quod si tamen aliquem saltem harum rerum gestarum expositionem a me requirat litterarum studiosus, suaderem huic ut Gilliesii, Angli, legat opus, in quo Germanice vertendo nunc quidem fudat Breitenbauchius. Sed alia ratione, eaque meliore, si nos audiat, discet iuvenis historias ad studia hæc sua omnino necessarias. Tabellas igitur aut breviarium rerum earum aliquod non adeo difficile erit, aut a magistro suo aut ex libro aliquo

liquo petere vulgari. Habet talem historiarum Græcarum adumbrationem etiam Bosius in libello modo indicato. Sic habebit, quo, tanquam filo, utatur, ad inveniendum ceterarum quoque rerum nexum, scientiamque suam paulatim augendam. Atqui eam augebit ipsis Antiquis legendis, si modo eos, quos statim dicemus, eaque ratione, qua censebimus, velit pertractare. Nam ex nostra quidem sententia, longe est utilius rei que convenientius, omnium earum rerum, quæ Antiquos legenti viam muniant, cognitionem ex ipsis eorum libris haurire, præmissis modo libellis manualibus, quales nos indicavimus, quam ex recentiorum operibus tam vastis, insulseque plerumque scriptis.

VIII. Vulgo tironibus libros commendant omnium minime idoneos, ut Epictetum, Plutarchi pædagogiam, Cebetis tabulam, Chrestomathias, &c. Sed indocti sint necesse est, qui iis, qui elementa sermonis nondum satis tenent, libros censeant legendos, quos viri sæpe barbati ne intellectu quidem assequuntur. Chrestomathias

stomathias imprimis non possum non improbare. Nam primum iuvenum animi in legendo delectandi & grata tenendi sunt expectatione: quod frustulis illis fieri non potest; deinde tirones nimis diu, nimis multas in tali libro inveniunt sermonis difficultates, ob stili rerumque varietatem: qui si integrum aliquem uno totum tenore legant scriptorem, vehementer gauderent, in medio iam cursu tam facile se posse progredi, quod maximum est industriae & erga studia amoris incitamentum.

VIII. Quinam igitur legendi sunt? — nempe ii, qui quasi aditum ad universam Græciam possint patefacere, h. e. quibus diligenter perlectis, Græcorum auctorum omnis generis facilis foret lectio. Hunc enim finem habebat is, quem nunc institūimus. (§. III.) Differunt autem auctores, si ad difficultates, quibus eorum impeditur lectio, respicimus, aut *dialecto*, aut *etate*, aut *argumento*, quod tractant. Sunt enim, quos non intelligas, nisi dialectorum a communi satis diversarum peritus, h. e. ionicæ & doricæ. Legendus igitur in utroque
gene-

genere scriptor. Deinde cum ex duabus maxime aetatibus, quarum una Alexandri Magni, altera Constantini Theodosiique præcedebat tempora, libri ad nos pervenerunt & multi & præclarissimi, orationis autem habitu & rerum quasi scena multum a se invicem diversi: utriusque ætatis scripta aliquot legantur necesse est. Ex argumento denique difficiliore sunt utrique & tragici & philosophi, quos, alios liceat aliquis legerit, intelligere recte nondum potest. Ceteræ vero scriptorum ratione argumenti varietates legendi eos facilitatem non videntur posse impedire. Mathematici e. g. propriam linguæ curam non requirunt. Nemo igitur credat, habere se linguæ Græcæ, omnium principis, scientiam, nisi qui unum pluresve ex unaquaque harum classium diligenter cognoverit scriptores.

x. Sed videamus quinam potissimum ex his sex classibus sint legendi? in qua quidem res tres, arbitror, spectandæ sunt rationes. Nam primum meminerimus, omnem seræ lectionis finem esse, ut alamus & colamus animum ingenium.

niumque, usu scilicet & quadam cum magnis
 viris & librorum & rerum descriptarum aucto-
 ribus contracta familiaritate; deinde hunc quem
 instituimus, iuvenem præterea id quoque agere,
 ut sibi universas Classicorum patefaciat sedes,
 denique, eundem, utpote ingenuum hominem,
 artibus etiam solidioribus iam esse instruendum,
 sed liberalibus, sed ætati huic & humanitati ap-
 tis, arte nimirum bene eleganterque dicendi &
 scribendi, arte item poetica, artium quoque om-
 nium regina, ethica: quarum vero omnium,
 imprimis ethices basis & materies cum sit hu-
 manæ naturæ cognitio, apparet, ad tales quo-
 que eligendorum librorum esse circumspicien-
 dum, ex quibus ea possit hauriri vel augeri:
 Ex prima autem illa ratione sequitur, ex opti-
 mis maximorum ingeniorum scriptis deligere
 iuvenem oportere. Nam plurimum refert, qui-
 bus rebus integri imbuantur animi, præsertim
 cum his quos legunt primis diutius maiori-
 que nisu mentes eorum incumbant, quam ullis aliis;
 stultitiæ autem est insignis, magnam animi con-
 tentionem, magnas vires consumere nugis. Al-

tera

tera deinde, quam posuimus, eligendorum librorum ratio, eo spectabat, ut historiarum Græcarum, ex ipsis suis Græcis, tanquam puris fontibus, iuvenis hauriat notitiam. (§. VII.) Ut igitur sex illarum classium servemus ordinem, legendi sunt scriptores: *dialecti ionici* Homerus, Herodotus, *dorici* Theocritus, *ætatis ante Alexandrum* Xenophon, Thucydides, Demosthenes, *ætatis ante Constantinum* Herodianus, Arrianus, hic in Historiis, Lucianus, Plutarchus, *stili tragici* Euripides, *sermonis philosophici* Aristoteles & Diogenes Laertius. Volumus hos legi *integros*, nisi quod Demosthenis, Plutarchi & Aristotelis vel nonnulli sufficiant libri, ad hoc quidem studium, quo ad Græcas litteras preparari volumus studiosum. — Ex Aristotelicis Rhetorica & Magna quæ vocant moralia censemus primum legenda: ex Laertio librum septimum cum decimo; illum, quo Stoicam, hunc, quo Epicuri philosophandi rationem dictionemque cognoscat. Hæ erunt partes studii Græci, sed non opus est, ut primam prius absolvas, quam incipias alteram. Quin leges ordinis seramus iam ipsas.

xi. Incipiendum ergo est, ut in omnibus, sic in his a facillimis iisque quæ ad altiora viam possint facere. In serie etiam & ordine rerum agendarum spectandum est, ut similia similibus adiungantur, cumque causæ in rebus gestis sint prima, historia autem ceteris Grecorum studiis sit necessaria, post prima initia historici iam sumendi iique secundum temporum, de quibus narrarunt, seriem tractandi sunt. Denique prudentiæ est, scripta illa elegantiora, quæ res philosophicas fabulis historiisque tradunt, ipsis præmittere severioribus philosophorum libris, »ne — quod est apud Plutarchum — »ut qui e tenebris prodeunt in solem, ad ardua eorum dicta »stupefiant, sed, postquam oculorum aciem in »luce adulterina subobscurisve locis confirma- »verint, splendorem possint tolerare, sive ne ma- »lo occupati præiudicio, sed aliqua ad eam præ- »paratione informati, familiariter amiceque a »poesi transeant ad philosophiam.« Scriptorum ergo a melaudatorum quatuor constituo genera; primum faciunt Herodianus & Homerus, secundum historici, tertium reliqui poetæ cum libris illis prolaticis elegantissimis Xenophontis, Luciani, Plutarchi, quibus addendus est & De-

B

mosthe-

mosthenes; quartum philosophi. Totidem etiam quasi sui studii cursus faciat adolescens, quos omnes intra triennium videtur posse finire, nisi forte nimis tardus sit ingenio, laborique inimicus.

XII. Sed brevia nunc aliquot & varia liceat nobis addere de tractandorum auctorum ratione præcepta. (a) Auspicandum igitur ab Herodiano, quem & sermonis communis facilitas & lucidus narrandi ordo cum quadam rerum expectandarum delectatione commendat. Homerus sequatur æque facilis intellectu; qui cum initia quasi historiarum habeat, a ceteris vero omnibus ubique allegetur & laudetur, ad aliasque res sæpissime traducatur, consilii est, ut iam nunc legatur, poeta mirifice iucundus & qui animos iuvenum integros ingenti Græcorum amore implere possit. — (b) In utroque vero legendo vocabula, quæ ope lexicæ inveneris, cum significato chartis mandare ac subinde relegere, præcipuum memoriæ est auxilium. — (c) Editionibus utatur, quæ sunt absque versionibus Latinis; hæ enim, præterquam quod fortis sint pessimæ, faciunt, ut nunquam propriis viribus niti possis. Nulla mehercule capitalior hæc studia

dia pestis potuisset invadere, quam illæ versiones. Antiquas igitur seculi decimi sexti conquirat sibi editiones, quæ ab his ignavorum adminiculis solent esse liberæ: neque compendiis scribendi deterreri se patiat. — (d) Quando in libris duobus primo tempore legendis versatur, non negligat post duos tresve semper dies repetere quæ legerit. — (e) Singulorum scriptorum decem aut viginti priores paginas, calamo adhibito, vertat in sermonem patrium. — (f) Historicos velim ita legat, ut semper advertat, sicubi aliquid narratur, quod ad humanæ naturæ cognitionem facere possit, idque in certum aliquem chartæ scriptoriæ librum, sive, quod placebat Leibnitio nostro, in singulas coniiciat schedas. — (g) Faciat sibi omnium, quæ ab illis quinque auctoribus proditæ sunt, rerum gestarum conspectus sive breviaria: quo factò contextam omnium antiquarum gentium habebit historiam. — (h) Linguae autem patriæ cognitio haud vulgaris opus est huic, quem fingimus, Græcorum studioso. Nam tum denique scire se Græcæ existimet, quum Græca patrio sermone possit sive vertere sive exprimere. Perpetua eorum cum Germanicis comparatio, utriusque

linguæ peritiam reddet & pleniorẽ & accuratiorẽ; sed ut Græcam Germanicæ auxilio perficiat, in hac sua non debet esse rudis. Quamobrem libri veræ Teutonicæ indolis subinde & plus vice simplici tractandi sunt. Eminent autem ut constat inter omnes, in stilo patrio ingenuaque Germanice dicendi ratione Lessingius: cuius scriptis multa quoque litterarum humaniorum loca sunt illustrata. — (i) Hoc tamen certissimum est, usuque confirmatum, Græcis in patriam linguam transferendis stilum optime exerceri, orationisque facultatem parari, præsertim si ii, qui a nobis dicti sunt, ad hunc adhibeantur usum. Nam & copiam & de omnibus dicendi potestatem unde quis rectius peteret, quam a duodecim a nobis indicatis auctoribus, qui tam varii & copiosi esse videntur ut ipsa pæne rerum natura? nam nihil est in omni vita & publica & privata, quod quidem homini cordi esse soleat, quin boni illi elegantesque viri sint de eo similive aliqua re in operibus suis loquuti. Proprietate vero & perspicuitate & a Græca ceteræ vincuntur linguæ, & quos nominavimus ii quidem in eo longe principes sunt. Trium quoque orationis sive generum sive formarum, tenuis,

nuis, mediocris & grandis, in his exemplaria habemus præclara. — (k) Non solum tamen dictionis elocutionisque naturam ex Græcis discere licet, sed maiorem etiam differendi de rebus artem & rationem, quæ orationis proficæ lumina cum gratiis elegantisque pœseos habeat coniuncta; quæ quamquam proprio adhuc careat nomine, artium tamen elegantiorum quasi fastigium videtur: cuius vim & notionem ex Xenophontis opusculis quibusdam, maxime vero ex Luciano formare possumus. Videat igitur, inquiratque adolescens, quibus tandem artificiis in singulis suis compositionibus usus sit; & tum, vi rei percepta, materiaque rerum scribendarum congesta, & ipse talia studeat componere. — (l) Quod quo possit facilius, totam iam ab Aristotele dicendi discat rationem. — Quanquam enim pro nostrarum rerum publicarum forma e foro curiaque recessit eloquentia, attamen artis tam divinæ instituta a veteribus nobis relicta ad scribendi bene eleganterque usum ita possunt a prudentioribus tradici, ut omnes Tullianæ orationis virtutes, omnem eloquentiæ vim, omnem rerum magnitudinem, omnia denique verborum pondera ad amplum quasi lectorum adhibeant auditorium. — Volumus autem, adolescentem, cui his consulimus, Aristotelica incipere potissimum a Rhetoricis, propterea quod ex facilioribus sunt intellectu, & quod sic commode ad cetera intelligenda philosophi scri-

scripta videtur posse informari: nam multarum in iis inveniet definitiones rerum, quæ in eiusdem Logicis, Ethicis, Politicis, in arte quoque poetica frequenter occurrunt. — Monemus vero adolescentes subtilium rerum amantiores, ut librorum philosophicorum a nobis ipsorum studiis commendatorum conscribant sibi summaria sive argumentorum expositiones, sed pleniores, in quibus non solum ponant breviter quæ de re in quovis capite sit sermo, sed ipsa etiam quæ in demonstrationibus, descriptionibusve summa videbuntur momenta, omissis exemplis & iis omnibus, quæ ad ornatum magis, quam ad sententias spectant. Multi laboris res est, fateor; sed nulla utilior, nulla, qua verus studiorum horum profectus, altioribus nixu radicibus, possit parari. Rhetorica tamen, de quibus paullo ante loquuti sumus, Aristotelica primum malumus integra verti Germanice ab adolescentibus, qui, nostra hæc consilia secuti, & multum iam stili usum habuerint, & Lessingii diligenter revolverint scripta. Nam nec mediocri linguæ patriæ scientia ad hanc rem est suffectura, nec puerilem aliquam sed masculam Stagiritæ volumus interpretationem; quamquam non statim desperare iubemus iuvenem ingeniosum: exercitio enim vertendi ipso, stili philosophici sibi parabit facultatem. — (m) Non inutilem ad cognoscendam in ætate maturiore philosophiam putamus hunc fuasisse laborem, sed
ut

ut ipsam rerum paret sibi scientiam paullo iam perfectiorem, iuveni vel ad vitam necessariam, accedat alia quædam opera. Cum enim a Cicero de præcipuis antiquæ sive Græcæ philosophiæ locis disputationes habeamus relictas, quibus summa cura fideque Græcorum exposuit sententias, cumque ii, quibus hoc factum est, libri magna optimarum rerum referti sint ubertate, admirabilique elegantia compositi: censem aliquot adolèscenti esse legendos, cumque Græcis coniungendos. Decimo igitur Laertii libro, qui est de doctrina Epicuri, adiiciat Ciceronis primum & secundum de finibus; septimo autem libro, qui brevem Stoicorum habet delineationem, eiusdem operis tertium, addita etiam, si placet, quarta quæstione Tusculana. Moralia denique Aristotelis videat an ex Ciceronis de finibus quinto accipiant lucem. — Tum denique iustam philosophandi tenebit vim: a qua ii longe videntur esse remoti, qui litterarum Græcarum expertes, antiquis illis sapientiæ non usi sunt monumentis. — Nam quotusquisque est, qui, cum in Academiis usuque librorum novorum discere voluerit philosophiam hodiernam, de eius ad animi cultum utilitate, magnum aliquid possit prædicare? Qualia vero tandem Cicero, iudex harum rerum acerrimus, prædicavit de Græca? „O vitæ, inquit, philosophia dux! o virtutis indagatrix, expultrixque vitiorum! quid non modo nos, sed

om-

omnino vita hominum sine te esse potuisset?
 — ad te confugimus: a te opem peti-
 mus: tibi nos, ut antea magna ex parte, sic
 nunc penitus, totosque tradimus. Est autem
 nunc dies bene, & ex præceptis tuis actus, pec-
 canti immortalitati anteponeendus. Cuius igi-
 tur potius opibus utamur, quam tuis? quæ &
 vite tranquillitatem largita nobis es, & terro-
 rem mortis sustulisti.

Nos vero nihil est, quod quis inconstantia
 arguat dicatve, Academicorum Carneadea a no-
 bis relicta esse castra, quod his hostiles aliquas
 & contrarias studiis iuvenum laudaremus disci-
 plinas. Nam si plures variasque discrepantium
 philosophorum disciplinas studiis commendamus
 adolescentium, pro nostra differendi ratione vel
 maxime pugnamus, eique consulimus; si vero
 alia nobis probaretur philosophia, tum laudaturi
 fuisset unam aliquam & certam, severam for-
 te porticum, amcenave Epicuri viridaria.

Discipulorum, qui in hoc examine nonnul-
 la ex suis lectionibus iterabunt, nomina hæc sunt:
 F. Kummier, F. L. Behr, L. A. Behr, L. Bentsch,
 Cotheniensis, K. Schræter, Nienburgensis, C.
 A. Bramigk, Cotheniensis, F. Behr, Kleinwülk-
 nitiensis, I. A. Richter, Scheudero-Deßaviensis,
 & G. Kohl, Fürstenbergo-Brunsvicensis. Orati-
 unculas habebunt omnes, & primus quidem, se-
 cundus & quartus a semetipsis elaboratas.

AB 155 562

ULB Halle 3
005 301 36X

Sb.

12

6

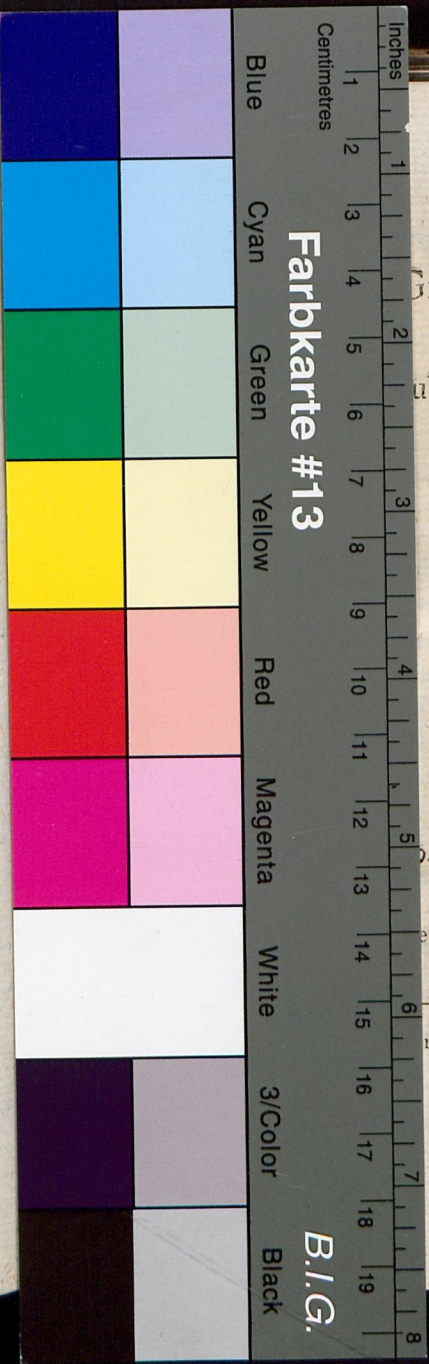
Græcarum

ulos,

), ant. habendo

ectore.

ndorf.

Centimetres

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

Farbkarte #13

B.I.G.

